

РЕШЕНИЕ

№ 5864

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **6351** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. В. И., като пълномощник на И. Н. И., в качеството му на законен представител на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ № 20099053 от 19.04.2021 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 129^{-ти} състав, по н.а.х. дело № 14210 по описа за 2020г.

Касаторът претендира за неправилност на съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон. Поддържа, че нарушението е извършено с лек автомобил, който не е собственост на [фирма], като към дата 07.10.2020г., видно от Списък на дълготрайните материални активи на дружеството, то не притежава лек автомобил марка „БМВ Х3Х Д. 30Д“ с държавен контролен номер (ДК №) СВ7582АХ. По тази причина, твърди, че в електронния фиш (ЕФ) неправилно е идентифициран собственикът/ползвателят на автомобила и е останало недоказано авторството на деянието. Допълва, че към издадения ЕФ липсват каквито и да било приложения, които да съдържат снимки за заснетия автомобил и доказателства и справки, които да съдържат точно описание и основателно мотивиране на нарушението. Липсват приложени доказателства, съдържащи данни за дата, час, минути и секунди, както и моментната скорост на заснетото движещо се МПС, както

и снимки на заснет пътен знак, указващ ограничението на скоростта, или приложена справка за действащия пътен режим, указващ ограничение на скоростта на движение. Претендира, че ЕФ не съдържа нужните по закон реквизити и затова следва да бъде обявен за нищожен. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменен ЕФ Серия К № 3371969, издаден от СДВР. Претендира разности.

Ответникът – СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ (СДВР), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. И. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Сочи, че според направена справка за регистрация на процесния автомобил към дата 05.02.2020 г., същият е бил собственост на дружество [фирма], като поради тази причина е издаден и оспорения ЕФ за извършеното на 05.02.2020 г. нарушение, чрез неговия законен представител. Твърди, че впоследствие законният представител И. отдава под наем въпросния автомобил пак на себе си на друго свое дружество, на което отново е законен представител, който факт е ирелевантен и не води до незаконосъобразност на процесния ЕФ. Посочва аргументи, че ЕФ съдържа всички необходими по закон реквизити. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

ПРОКУРАТУРАТА на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Електронен фиш Серия К № 3371969, на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на касатора И. Н. И., в качеството му на законен представител на [фирма], е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 100 (сто) лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С обжалвания съдебен акт е ПОТВЪРДЕН Електронен фиш Серия К № 3371969.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел за установени следните релевантни за спора факти: На 05.02.2020 г., в 11.17 часа, в [населено място], лек автомобил марка „БМВ Х 3 Х Д. 30 Д“, с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], със законен представител касаторът И. Н. И., се е движил по [улица]срещу А., с посока от Околовръстен път към [улица], със скорост от 74 км/ч., установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Нарушението е била заснето с преносима система за контрол на скоростта АТСС АРН САМ S1 с № 11743с7, представляваща одобрен тип видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения, която към датата на нарушението е преминала преглед за техническа изправност.

Решаващият състав е приел, че процесният ЕФ съответства по форма и съдържание на изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП във вр. с § 6, т. 63 от ДР на закона и в производството по налагане на санкция не е било допуснато формално нарушение. Въз основа на събраните доказателства съдът е обосновал извод, че касаторът И. Н.

И., законен представител на [фирма], е извършил вмененото му нарушение на ЗДвП, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 129-^{ти} състав.

Правилен е изводът на първостепенният съд, че касаторът И. Н. И. е извършил нарушение на чл. 21 ЗДвП. В ал. 1 на чл. 21 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават установената скорост в km/h. И., като участник в движението, не се е съобразил с ограничението на скоростта за населено място. По аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили в населено място е 50 км/ч. и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак (чл. 21, ал. 2 ЗДвП). Посоченото оборва тезата на нарушителя, че е било необходимо прилагането на доказателства за наличието на пътен знак или приложена справка за действащия пътен режим, тъй като същият е бил санкциониран за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В разглеждания случай е установено, че касаторът е управлявал лек автомобил със скорост 74 км/ч., тоест с 24 км/ч. над разрешената скорост от 50 км/ч., което е установено и заснето с радар ARH CAM S1 с № 11743с7. Техническото средство е преминало през периодична проверка за техническа изправност, видно от Протокол № 60-С-ИСИС/01.10.2019 г. на Българския институт по метрология, в който коректно е описан процесния радар с идентификационният му номер, а именно № 11743с7.

По силата на чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, се наказва за превишаване от 21 до 30 км/ч. - с глоба 100 лева, поради което наложеното наказание е в предвидения в закона размер и не подлежи на корекция.

Процедурата по издаването на процесния ЕФ е протекла правилно, като след обективизирането му въз основа на постъпили и обработени данни за нарушение от автоматизирано техническо средство е установено, че МПС, при управление на което е осъществено нарушението, е собственост на [фирма]. Последното безспорно се доказва от приложената по преписката Справка за регистрация на процесния автомобил, който към дата на извършване на нарушението 05.02.2020 г. е бил собственост на [фирма]. Това, че впоследствие законният представител на посоченото дружество отдава под наем въпросния автомобил на друго дружество, на което той също е законен представител е ирелевантно и не води до незаконосъобразност на ЕФ. Издаденият спрямо собственика на МПС, при управлението, на което е осъществено нарушението, електронен фиш подлежи на анулиране, когато се установи конкретното физическо лице - фактически водач на същото към датата и на мястото на нарушението. В случая такива данни не са посочени нито по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, нито във въззивното производство. Поради това съдът приема, че ЕФ е издаден при спазване на разпоредбите на чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Негов адресат е И. И., в качеството му законен представител на собственика на превозното средство с видимия върху снимковия материал регистрационен номер.

Настоящият съдебен състав намира, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и

Наказателно постановление (НП), сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4, второто изречение от ЗДвП е отразено съдържанието на електронния фиш, както и е посочено, че същият се изготвя по образец, утвърден от министъра на вътрешните работи. В електронен фиш Серия К № 3371969 нарушението е описано по начин, който дава възможност на лицето да разбере повдигнатото му административнонаказателно обвинение. Във фиша е отразена посоката на движение на МПС, както и е конкретизирано населеното място, в което е извършено нарушението, улицата, по която се е движело МПС-то, датата и часа на преминаване през участъка, в който е засечена превишената скорост. В направеното заснемане на нарушението, мястото на извършване на нарушението е установено с координати. Съставеният електронен фиш съответства на одобрения от министъра на вътрешните работи образец, представен като такъв по административната преписка, както и е представена заповедта, с която е одобрен образецът.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019г.), във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените доводи, настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №20099053 от 19.04.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 129^{-ти} състав, по н.а.х. дело №14210/2020г.

ОСЪЖДА И. Н. И., ЕГН [ЕГН], да заплати на СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора, сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №6351/2021г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.